

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 40 (54)

17—23 сьнежня 1993 года

Кошт 50 рублёў

БІЗНЭС НЕ ВАЮЕ, абароняць камэрсанта толькі новыя выбары у парлямэнт.

ШКОЛА ГЭАТАЛІТЫКІ. Ці акупацца «Інвэстыцыі» у чыгуначную станцыю Адуцішкі?

На чужыне добра, але часам на сэрцы туга.
СПОВЕДЗЬ АНТЫ-КАМУНІСТА.

ПРАГРАМА ТЭЛЕБАЧАНЬНЯ на тыдзень: Менск — Варшава — Масква.

З ЛЕТУВЫ

ВЕСТКІ

З ПОЛЬШЧЫ

ПІЛЬНАСЬЦЬ. У Летуве пільна сочаць за падзеямі ў Беларусі. Днямі Летувіскае Тэлеграфнае Агенцтва распаўсюдзіла наступную інфармацыю: «Сход афіцэраў Беларусі запатрабаваў перадаць Беларусі сталіцу Летувы Вільнюс. Удзельнікі зьезду афіцэраў, што адбыўся ў Менску, заклікалі сусветнае супольніцтва «звярнуць увагу на віленскае пытаньне — гістарычнае і прававое непаразуменьне, з-за якога старажытны эўрапейскі народ страціў сваю гістрычную сталіцу».

У звароце, паміж іншым, сьцьвярджаецца, што «прайшло больш 50 гадоў, як у выніку злачыннага зговару Сталіна і Гітлера Вільня была перададзена жэмайцям, каторых толькі ў канцы мінулага стагоддзя назвалі літоўцамі». Далей у звароце гаворыцца, што пасля таго, як пакт Рыбентропа — Молатава страціў сілу, Летува пазбавілася права на Вільнюс.

Старшыня схода афіцэраў Мікалай Статкевіч заявіў, карэспандэнту БНФ, што «ў звароце не выстаўляюцца тэрытарыяльныя прэтэнзіі Летуве, а патрабаваньні беларусаў аналягічныя тым, якія Расея выстаўляе Латвіі і Эстоніі».

Наогул, не зразумела, пра якую арганізацыю гаворыцца: ці пра «Союз офіцэров Белоруссии», ці пра Згуртаваньне беларускіх вайскоўцаў на чале са Статкевічам. Добра быць пільным, але найперш трэба быць дакладным.

РУПЛІВАСЬЦЬ. Летувіскі навукава-дасьледчы інстытут будаўніцтва і архітэктуры падрыхтаваў канцэпцыю гісторыка-нацыянальнага парку ў Троках, дзе на астравах пасярод маляўнічых азёраў захаваліся і рэстаўруецца замак часоў Вялікага Княства Літоўскага — рэзыдэнцыя вялікіх князёў. Акрамя таго ў саміх Троках захаваліся фарны касьцёл, караімскае кінаса і праваслаўная царква. Урад

рэспублікі прыняў пастанову, якая згадвае абмежаваньне гаспадарчую дзейнасьць на тэрыторыі парку.

ШТО ПА ЧЫМ! Дзяржаўная служба цэнаў і канкурэнцыі апублікавала зьвесткі пра мінімальныя й максімальныя цэны на разнастайныя тавары ды паслугі ў розных месцах Летувы.

Вось некаторыя з іх: чорны хлеб — за кілю 0,52—0,86 літа, кілбаса вараная 1-га гатунку — 5,10—8,90 літа, сьмятана — 2,12—3,72 літа, бульба — 0,12—0,28 літа, цукар — 2,26—2,28 літа, гарэлка — 4,95—5,38 літа. Арэнда дзяржаўнае кватэры каштуе 0,03—0,21 літа за мэтр квадратны, прыватызавае кватэры — 0,02—0,11 літа, ацяпленне кватэры — 0,15—0,53 літа за мэтр. Літар бэнзіну А-76 каштуе 0,78—1,13 літа, А-92 — 0,90—1,15. Квіток на гарадзкі аўтобус — 0,06—0,20.

На заканчэньне даем кошт некаторых рытуальных паслугаў — выкапаць яму на могілках каштуе — 9,70—44 літа, труна з хвойных дошак — 54—130 літаў.

КУРС ВАЛЮТЫ: Далар ЗША скупаюць па 3,90 літа, прадаюць за 4. Нямецкую марку скупаюць за 2,25 літа — прадаюць за 2,35.

ПЛЯШКІ. Ужо год, як віленчукі ня могуць здаць слоічкі з-пад маянэзу, бутэлькі з-пад поснага масла, ды й звычайныя пляшкі здаць — вялікая праблема. Паводле словаў дырэктаркі дзяржаўнага прадпрыемства Віленскай шклотары спадарыні Пярэднэ, раней з Летувы вывозілі 2 млн. пляшак штогод. Сёньня ўся тара застаецца ў рэспубліцы, і пункты прыёму шклотары паралізаваныя. Прамысловым прадпрыемствам таней абыходзіцца купляць новыя пляшкі — напрыклад, пляшка для гарэлки каштуе 31 цэнт, а скарыстаная 33 цэнты.

С. В.

Створана вабласная рада БНФ

11 сьнежня ў Горадні адбылася вабласная канфэрэнцыя БНФ, на якой разгледжана роля рэгіянальных Радаў у эканамічным ды палітычным жыцці. Абрана каардынацыйная Рада з 11 чалавек, якую ўзначаліў спадар Баўсюк. Утворана таксама вабласная каардынацыйная Рада партыі БНФ. Арганізацыі Фронта існуюць у палове раёнаў Гарадзеншчыны. На канфэ-

рэнцыях абмеркаваны шляхі стварэньня суполак БНФ ва ўсіх астатніх раёнах. Наступную канфэрэнцыю вырасана правесць у Лідзе.

Удзельнікі прынялі два звароты. У адным з іх гарадзкія ўлады, кіраўніцтва УУС заклікаюцца ўзмацніць у Горадні ахову парадка. Другую, якая датычыцца патрабаваньняў прафсаюзаў, мы публікуем ніжэй.

П. Г.

С. Домаш сустраўся з журналістамі

Пасьля абраньня новага старшыні аблвыканкаму тут створана прэс-служба, якую ўзначаліў сп. Ул. Амеляка. Цяпер штомесяц будуць у першую сераду збірацца прэс-канфэрэнцыі. Першая адбылася 8 сьнежня. На яе былі запрошаны прадстаўнікі ўсіх сродкаў масавай інфармацыі, якія існуюць у вобласці.

Старшыня аблвыканкаму сп. С. Домаш сьцісла акрэсьліў сацыяльна-эканамічнае становішча вобласці, адказаў на пытаньні журналістаў. Гаворка вялася пераважна на беларускай мове, якой не карысталіся

толькі некалькі чыноўнікаў, у кампэтанцыі якіх былі адказы на некаторыя пытаньні.

Усіх, што натуральна, цікавілі пасьпехі следзтва па справах забойства былога старшыні аблвыканкама Д. Арцымені. Аказваецца, што дапытана ўжо паўтысячы сьведкаў. Шмат ужо што вядома, але з журналістамі па традыцыі сакрэтамі дзяліцца ня сталі. Адно паведамлілі, што славуты жоўты фосфар са станцыі Сьвіслач прададзены й нябожчык ня меў да яго аніякага дачынення.

С. А.

Жанчынай Эўропы 1993 г. стала полька Яніна Ахойска. З гэтай нагоды яна паведамліла журналістам, што вельмі ўражана і задаволеная сваім новым тытулам, і дадала, што ў далейшым гэта званьне будзе вельмі спрыяць у яе дзейнасьці, асабліва ў чарговай паездцы ў Югаславію з гуманітарнай дапамогай.

Сейм Польшчы заявіў аб зьмене на ў сістэме фінансаваньня народнай адукацыі. На яго думку, фундацыяй школ павінны займацца гміны. Гэты пераход павінен адбыцца за два гады. Дагэтуль гміны атрымлівалі грошы ў якасьці супсыдый і самі імі распараджаліся, цяпер яны будуць гэтыя грошы мець толькі ў якасьці датацый і толькі для канкрэтных школ.

Прэм'ер міністр Польшчы, выступаючы перад шахцэрамі ў дзень іх прафэсійнага сьвята, сказаў, што нельга зачыняць шахты, нічога не даўшы шахцэрам узамен. Інакш кажучы, прэм'ер запэўніў шахцэраў, што яны не застануцца без працы, а Сьлэнск без будучыні.

МЭМАРАНДУМ АПАЗІЦЫІ БНФ І ДЭМАКРАТЫЧНЫХ ДЭПУТАТАЎ ВЯРХОЎНАГА САВЕТА АБ СІСТЭМЕ УЛАДЫ БЕЛАРУСІ

Дачыненні да сістэмы ўлады ў Беларусі выказаныя ў Праграме БНФ прынятай на III зьездзе БНФ 30 травня 1993 г., у заявах і паведамленьнях дэпутаткай Апазіцыі БНФ у Вярхоўным Савеце, зробленыя на працягу 1990—1993 г.г. Нашы адносіны да дзяржаўнага ўладкаваньня застаюцца нязьменнымі:

— Беларусь парламэнткая рэспубліка, у якой можа быць прэзідэнт, які зьяўляецца кіраўніком дзяржавы, выбіраецца ўсім народам, мае права пры вызначаных законах умовах распусьціць парлямэнт і сёньняшнія нядзеяздольныя саветы, прызначыць новыя выбары прадстаўнічай улады. Аднак гэты прэзідэнт не зьяўляецца кіраўніком выканаўчай улады;

— выбары такога прэзідэнта магчымыя не раней як праз шэсьць месяцаў пасьля выбараньня новага прафэсійнага парламэнта і сфармаваньня новага ўраду;

— першымі крокамі да выхаду з палітычнага крызісу і эканамічнага тупіка можа стаць адстаўка цяперашняга Савета Міністраў і стварэньне пераходнага ўраду;

— другім крокам — прыняцьце паправак да Канстытуцыі, альбо прыняцьце новай Канстытуцыі і правядзеньне нечарговых выбараў у парлямэнт, які будзе працаваць на прафэсійнай аснове;

— павінна быць пэўна ліквідаваная сістэма Саветаў яе разбуральная нядзеяздольная структура ўлады і заменена муніцыпальнай сістэмай. Выбары кіраўнікоў мясцовых органаў улады павінны ажыццяўляцца ўсім народам і адбывацца адначасова з выбарамі прэзідэнта;

202 дэпутаты Сейма Польшчы падпісалі праэкт, які павінен зьмяняць закон аб забароне абортару. На думку групы дэпутатаў-жанчын, абарты павінны быць дазволеныя не толькі ў выпадках, калі роды пагражаюць здароўю маці, калі цяжарнасьць ёсьць вынікам згвалтаваньня, калі дзіця можа нарадзіцца калекай, але і тады, калі жанчына не мае належных умоў для выхаваньня дзіцяці. Дэпутаткі выказаліся за тое, каб была магчымасьць праводзіць апэрацыі як у дзяржаўнай шпітальных, так і прыватных.

Дзіўна, што каля 20 дэпутатаў, якія падпісаліся пад праэктам, урэшце адумаліся і адмовіліся ад сваіх подпісаў, матывуючы гэта тым, што адразу не зарыентаваліся.

Як паведамлілі польскія газэты, у будучым годзе з падаткаў кожнага паляка 31 тысяча злотых пойдзе на ўтрыманьне Сейму і дэпутатаў. Але, як заўважыў адзін з журналістаў, ні такія дробныя грошы дражняць звычайнага чалавека, а тое, што ўкладваюцца яны без усякай надзеі на прыбытак.

Па матэрыялах друку падрыхтаваў
М. МІКАЛАЙЧЫК.

— павінны быць ліквідаваныя вобласці і створана двухступенная сістэма адміністрацыйнага падзелу.

Мы асабліва падкрэсьліваем, што без адстаўкі цяперашняга збанкрутаванага ўраду выхад з палітычнага і эканамічнага крызісу немагчымы. Нельга каб урад, які разбурыў эканоміку, аддаў краіну на разрабаваньне, паставіў пад пагрозу яе суверэнітэт і які да гэтага ж валодае велізарным лобі ў Вярхоўным Савеце, застаўся надалей, каб ён рыхтаваў і праводзіў выбары (прэзідэнта, парлямэнта, мясцовых органаў улады) і такім чынам зноў забясьпечыў перавагу скампраментаванай сябе намэнклятуры.

Народныя дэпутаты Беларусі:

З. Пазыняк, У. Заблоцкі, Л. Зданевіч, А. Трусаў, Ю. Беленькі, М. Крыжановіч, Л. Дзейка, В. Алампіеў, Б. Гюнтар, В. Какоўка, І. Германчук, С. Антончык, В. Голубеў, Я. Цумараў, С. Папкоў, А. Шут, П. Холад, Г. Грушавы, С. Слабчанка, П. Драган, І. Сямашка (супраць любога прэзідэнта), А. Спіглазаў, С. Навумчык, А. Паруль, Я. Глушкевіч, В. Даўгалёў, А. Янец, М. Маркевіч, М. Аксаміт, Г. Сямдзянава, Л. Баршчэўскі, І. Герасюк, М. Мацюшонак, У. Сапронаў, І. Лапаухаў, М. Калбаска, М. Сукач, Р. Вячэрскі, І. Пырх, Л. Сечка, А. Сасноў, В. Сярдзюк, В. Радамьсьельскі, А. Кузьма, А. Шаўнін, В. Уласенка, А. Барысенка, Н. Салдатава, Л. Зьвераў, А. Даўлюд, А. Волкаў, А. Лятко, Э. Багаўцоў, Я. Бядулін, У. Лазарэвіч, Р. Плоцкі, А. Кічкайла, У. Шаўцоў, Л. Тарасенка, М. Сьлямянёў, І. Палагеча, Б. Савіцкі, Я. Новікаў.

ПАЛІТЫЧНАЯ СЦЭНА

Зварот да сэсіі Вярхоўнага Савету Рэспублікі Беларусь

Паважаныя дэпутаты Вярхоўнага Савету!

Беларускі незалежны прафсаюз заклапочаны сытуацыяй, што склалася ў эканоміцы і ў сістэме дзяржаўнай улады Рэспублікі Беларусь.

У Вярхоўным Савеце й Савеце Міністраў Беларусі адсутнічае ня толькі канцэпцыя нармальнай рыначнай эканомікі, але й жаданьне (а таксама магчымасьць) выпрацаваць такую канцэпцыю.

У сфэры эканомікі захоўваецца манополія дзяржавы. Законныя й незаконныя акты, якія толькі магчымыя, накіраваны на задушэньне прыватнай ініцыятывы. Крывадушны клопат аб «защите потребительского рынка» выражаецца ў ліцэнзаванні й «квотировании» практычна ўсёй наменклатуры тавараў і прадукцыі, якая вырабляецца ў рэспубліцы. На практыцы гэта паварочваецца беспрэцэдэнтнай ступенню карумпіраванасьці, калі гэты «защитаемый» распрадаецца за дзяржавыя хабары.

Адбываецца адмова ад рынкавай эканомікі й вяртаньне да планавай: насуперак заканадаўству, што дзейнічае, Савет Міністраў урэзвае рэальныя правы прадпрыемстваў, робіць аб'яднаньне шэрагу прадпрыемстваў у буйныя, ігноруючы антыманопольныя заканадаўствы.

Дзяржаўная палітыка ў адносінах да сельскай гаспадаркі й вясковага насельніцтва прывяла да фактычнага банкруцтва калгасаў і не дазваляе разьвіцца фэрмерству.

Дзякуючы кіраваньню Саўміна і яго камітэтаў, фактычна разбураны перадавыя галіны вытворчасці Рэспублікі Беларусь: вылічальная тэхніка, электроніка, аўтамабілі- і трактарабудаваньне, вытворчасць сельскагаспадарчых машын і іншыя.

Шматступеньчатае падаткаабкладаньне паралізуе прадпрыемальніцкую актыўнасьць. Падаткавая палітыка практычна прывяла да задушэньня вытворцы й замарожваньня гандлю.

У той жа час радавыя грамадзяне рэспублікі нясуць увесь цяжар «либерализации цен» пры адначасовым захаванні дзяржаўнай манополіі на сродкі вытворчасці. На фоне ўзбачаньня асобных кланаў усё больш

хуткімі тэмпамі йдзе зьбядненьне асноўнай масы насельніцтва.

Урад Беларусі катэгарычна адмаўляецца прыняць канцэпцыю зароботнай платы, заснаваную на разьліку мінімальнага спажывецкага кошыку. Яе абараняюць новыя прафсаюзы, на якія аказваецца масіраваны ціск — ад фізічных распраў з лідэрамі рабочага руху да пагроз з боку ўрадавых установаў і ворганаў пракуратуры. Адбыўся шэраг судовых працэсаў, у выніку якіх «доказана вина» незалежных сродкаў масавай інфармацыі, актывістаў рабочага руху.

Беспрэцэдэнтна манопалізаваныя сродкі масавай інфармацыі, уключаючы электронныя. Няма свабоды друку — адной з асноўных умоў дэмакратычнай дзяржавы, што перашкаджае законнай дзейнасьці прафсаюзаў.

Не выконваюцца Законы РБ, якія забяспечваюць працоўныя і сацыяльныя адносіны ў грамадстве. Сьмешнымі і ілжывымі выглядаюць абяцаньні ўраду наладзіць эканоміку, забяспечыць энэргарэсурсы, стварыць нармальныя жыццёвы ўзровень людзей. Затое паўсюдна чыноўнікамі, дзяржаўнай наменклатурай будуюцца палацы, чыноўнікі мяняюць айчыныя лімузіны на замежныя. Адбываецца зрошчваньне дзяржаўных ворганаў з мафіёзнымі структурамі.

БНП лічыць, што для прасоўваньня рэформаў, накіраваных на стварэньне прававой дзяржавы й пераходу да рынкавых адносін, для стабілізацыі эканамічнай і палітычнай сытуацыі ў Рэспубліцы Беларусь неабходна:

1. Прызнаць нездавальняючай дзейнасьць Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь і патрабаваць яго адстаўкі ў поўным складзе.

2. Сфарміраваць шляхам кансультацый круглага стала з дэмакратычнымі сіламі ўрад народнага даверу і перадаць яму функцыі выкананьня ўлады.

3. Прыняць новую Канстытуцыю Канстытуцыйнай асамблеяй.

4. Правесці дэмакратычныя выбары новага парлямэнту не пазьней сакавіка 1994 году.

Савет прадстаўнікоў Беларускага Незалежнага прафсаюза.

Апостальска-народная партыя патрабуе абмераць і падзяліць зямлю

Нядаўна ў Горадні створаны аргкамітэт Апостальска-народнай партыі. Пра мэты й заданьні партыі распавядае актывіст аргкамітэту спадар М. Я. Салаўёў.

— Найперш, я б вызначыў два галоўныя накірункі дзейнасьці будучай партыі. Першае — гэта мэты. Правесці абмер зямлі на Гарадзеншчыне па раёнах. Затым вызначыць долю зямлі кожнаму селяніну на мапе. Разьмеркаваньне вёсцы па жэрабу з выдачай дзяржаўнага дакумэнту на права карыстаньня. Сяляне, якія атрымалі надзел зямлі, змогуць працаваць самастойна на сваёй дзяльцы, а пры атрыманьні далявога пая тымі, хто працуе ў калгасе, неабходна падтрымка калгасу. Пры жаданьні землеўласьнікі могуць аб'яднаць свае надзелы ў калектыўную гаспадарку.

— Як жа быць тым, хто жыве ў горадзе й жадае ўзяць надзел зямлі?

— Зямля, што знаходзіцца каля гораду ў радыусе 7—9 кілямэтраў, па праграме нашых статэтных дакумэнтаў павінна перайсьці ў распараджэньне гараджан, якія змогуць

скарываць гэтыя землі для агародаў. Мэтодыка атрыманьня надзелу такая ж, як і ў сялян. Але ў нашай праграме ёсьць адзін пункт, які прадугледжвае выдзяленьне зямлі гараджаніну ў памеры не пяці сотак, а дзесяці й нават, у выключных выпадках, да 1 гектару.

— Гэта мэты, а якія правы можа гарантаваць ваша партыя ўласьніку?

— Праграма нашай партыі не дазваляе прадаваць зямлю, але гарантавае перадачу яе ў спадчыну. Калі няма спадкаемцы, то надзел можна перадаць другому гаспадару ў арэнду. Ёсьць яшчэ адзін момант. У выпадку, калі гаспадар хварэе ці яму не стае сілаў апрацоўваць надзел, ён таксама можа перадаць зямлю й мець за гэта 10% ад прыбытку. Як бачыце, дзяржава ня мае права, згодна нашай праграме, забраць зямлю ў гаспадара.

— Скажыце, дзе вас можна знайсці ў Горадні?

— Сходы прыхільнікаў Апостальска-народнай партыі праходзяць а 11-й гадзіне кожную першую пятніцу месяца па адрасу: г. Горадня, вул. Горкага, 51, актэная зала.

Распытваў Г. АСТРОУСКІ.

Заява

ГАРАДЗЕНСКАЙ АБЛАСНОЙ КАНФЭРЭНЦЫІ БНФ
«АДРАДЖЭНЬНЕ» У ПАДТРЫМКУ ПРАФСАЮЗАЎ
У АДРАС САВЕТА МІНІСТРАЎ І ВЯРХОЎНАГА САВЕТА
РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ

11 сьнежня 1993 г.

Антынародная палітыка пракамуністычнага ўрада Кебіча і псеўдадэмакратычнага Вярхоўнага Савета прывялі да заняпаду эканоміку Беларусі, да непамернага росту цэнаў, недахопу тавараў і энэргарэсурсаў, і, урэшце рэшт, да мяжы жабрацтва большасьці грамадзянаў нашай краіны. Беларуская наменклатура стала на крымінальны шлях раскраданьня дзяржаўнай маёмасьці, гандлю нацыянальнымі інтарэсамі і да ліквідацыі дзяржаўнай незалежнасьці. Апошняе абумоўлена тым, што ў выніку сваёй дзейнасьці пракамуністычная бюракратыя стала баяцца застацца адзін на адзін з уласным народам.

Таму мы, дэлегаты абласной канфэрэнцыі БНФ «Адраджэньне», звяртаемся да ўсіх працоўных Гарадзенскай вобласці з прапановай падтры-

маць зварот Менскага страйкавага камітэту аб падрыхтоўцы агульна-дзяржаўнага палітычнага страйку. (Зварот надрукаваны ў «Народнай газеце» ад 7.12.93 г.). Яго галоўнымі патрабаваньнямі павінны стаць — адстаўка ўрада Кебіча, стварэньне пераходнага ўраду, правядзеньне дэмакратычных выбараў у новы Вярхоўны Савет, бо толькі пасля гэтага магчыма правядзеньне рэформаў і паляпшэньне жыцця людзей.

У гэты крытычны момант беларускай гісторыі мы звяртаемся да ўсіх дэмакратычных сіл вобласці з заклікам аб'яднаньня і каардынаваньня дзейнасьці, каб выступіць адзіным фронтам у падтрымку сацыяльна-эканамічных правоў працоўных.

Жыве Беларусь!

Канец «Свабоды»

Чуткі пра паступовую ліквідацыю Радзе «Вольная Эўропа» — Радзе «Свабода» хадзілі ўжо ад нейкага часу, тым не менш, на Брэдаві 1775 — у мюскіім бюро радзе — ніхто не чакаў весткі, якая прыйшла напрыканцы кастрычніка: гэты аддзел зачыняецца зусім! Калі, як, што! — нічога не было вядома. Журналісты рыхтавалі праграмы без улічэння, што выйдзе ў эфір.

Радзе «Вызваленьне» было створанае ў 1953 годзе з мэтай перадаваць падняволеным у Савецкім Саюзе народам інфармацыю з краін дэмакратычнага бляка. Радзе «Вольная Эўропа» ужо тады працавала і было накіраванае на камуністычныя дзяржавы цэнтральнаўсходняй Эўропы, за «жалезнай заслонай». Абедзве ўстановы фінансаваліся ЦРУ. У канцы 50-х гадоў Радзе «Вызваленьне» зьмяніла назву на Радзе «Свабода». У 1972 годзе РБЕ-РС пераходзіць з-пад ЦРУ пад нагляд Кангрэса Злучаных Штатаў Амэрыкі. Ствараецца тады кіраўнічы орган — Рада для міжнароднага радыёвяшчання (Board for International Information). Інфармацыя, выслана ў эфір РБЕ-РС, не магла супярэчыць прынцыпам замежнай палітыкі ЗША.

Галоўнай сядзібай радзе зьяўляецца Мюнхэн. У ЗША працуюць два аддзяленьні — у Вашынгтоне і Новым Ёрку. Пасля «аксамітнай рэвалюцыі» 1939 года РБЕ-РС пачало адкрываць свае прадстаўніцтвы ва Усходняй Эўропе.

У гэтым годзе РБЕ-РС налічвала каля 1600 чалавек, амаль чвэрць як х — гэта супрацоўнікі расейскай праграмы. Другой па велічыне рэдакцыяй зьяўляецца польская (125 чалавек), трэцяй — чэхаславацкая (каля 100).

У 1991 годзе РБЕ-РС было адным з больш сур'ёзных кандыдатаў на Нобэлеўскую прэмію міру за ролю, якую адыграла ў развале камунізму ў Савецкім Саюзе і ягоных цэнтральнаўрапейскіх сатэлітах. Але разам з гэтым паявіліся галасы, што паколькі РБЕ-РС дасягнула сваёй мэты — аджыло свой век.

Ужо прыняты канкрэтныя меры па зьмяненні структуры гэтага радзе (слова «ліквідацыя» наогул не ўжываецца). Да кастрычніка 1995 года колькасьць працаўнікоў будзе скарачана да 705 чалавек, а гадавы бюджэт зьменшыцца ўтроя — з 210 на 75 мільянаў амэрыканскіх даляраў. Першым на гэтыя зьмены перайшло новаёрскае бюро (43 асобы), якое зачыняецца з канцом года. Гадавы выдатак на яго ўтрыманьне складаў 4 мільёны даляраў і была гэта — паводле працаўніка беларускай службы Адама Акуліча — самая танная, пры тым высокапрафэсійная, прагра-

ма амэрыканскага радыёвяшчання.

Па-рознаму складаецца сытуацыя ў паасобных нацыянальных рэдакцыях. Прыкладам, афганская служба з 15 чалавек спыніла працу 18 кастрычніка, вугорская служба ў Новым Ёрку — з канцом кастрычніка. Польская і чэшская рэдакцыі будуць працаваць з Новага года ў Варшаве і Празе ды будуць налічваць па 15 чалавек. Невядома як вырашыцца лёс балгарскай, румынскай ды югаслаўскай рэдакцыі.

Першая беларуская перадача Радзе «Вызваленьне» выйшла ў эфір 20 мая 1954 года. Газэта «Бацькаўшчына» (н-р 12-13 за 1954 г.) так пісала пра гэтую падзею: «Вольнага голасу з вольнага сьвету, праўдзівай інфармацыі аб падзеях у сьвеце з асьветленьнем нашага беларускага жыцця, нашых праблемаў у роднай беларускай мове — беларускае грамадства як на чужыне, так і на Бацькаўшчыне чакала даўно. Часіна гэтая нарэшце надыйшла...». Беларускія перадачы ў Радзе «Вызваленьне» — гэта наша першая штотдзённая «газэта», (якую — М. В.)... «чытаць» не перашкоджаць беларускаму народу нат бальшавіцкія тыраны».

Важную ролю ў фарміраваньні аблічча беларускіх перадач адыграла і бюро ў Новым Ёрку, адкуль пастаянна ў эфір пачалі яны выходзіць у 1957 годзе — разам з пераездам у Амэрыку Янкі Запрудніка. На дзень 31.10.93 г. у Новым Ёрку былі падрыхтаваны 16401 перадача, у сярэднім па 4—10 хвілін кожная. Дамінавала палітычная публіцыстыка, але шмат месца адводзілася культурнай, літаратурнай, рэлігійнай тэматыцы.

Роля Беларускай праграм Радзе «Свабода» ў Новым Ёрку не зводзілася адно да рыхтаваньня перадач. Гэта быў таксама цэнтр, у якім гуртавалася беларуская інтэлігенцыя, воляй лёсу закінутая на амэрыканскі кантынэнт. Праз бюро прайшлі вядомыя ў беларускім руху асобы: Антон Адамовіч, Наталья Арсеньнева, Стась Станкевіч, Юрка Віцьбіч, Яніна Кахановская, архіепіскап БАПЦ Васіль (Уладзімір Тамашчык), Вітаут Тумаш, Вітаут Кіпель, Язэп Менскі (брат Язэпа Пушчы), Анатоль Цярэшка ды іншыя. Сабраная была багатая бібліятэка, архіў — скрыпты, плёнкі, відэазапісы.

Адам Акуліч, які тут працуе апошнія 10 гадоў, на пытаньне, што далей, адказаў: «Відаць трэба будзе заняцца бізнэсам».

Мікола ВАЎРАНЮК.

ГРАМАДЗТВА

Нас уратуюць новыя выбары ў парлямэнт

Калі гляджу на асартымэнт тавару ў камэрцыйных шаліках, то думаю, што некалі, ў час разьвітка сацыялізму, гэтыя дэлікатэсы большасьці з нас не зьяўляліся нават у сьне.

Пра крыніцы набыцця дэфіцытнага тавару распавядае ДЫРЭКТАР ЗЬНЭШНЕГАНДЛЁВАЙ ФІРМЫ «ВЕЛС» У. ЛОЙКА.

— Першае, што жадаю сказаць, гэта тое, што з лёгкай рукі прэсы пераважная большасьць нашага грамадства думае аб камэрсантах, як аб махлярах, падманшчыках і прайдзісьветах. Але ж усё ня так. Па-першае, мы вельмі цяжка і многа працуем. Па-другое, дзякуючы нашым высілкам тыя, хто ганьбіць нас, адчулі па-сапраўднаму смак сынікерса, марса і многага іншага. Вазьміце, напрыклад, маю фірму. Мы займаемся зьнешнегандлёвай дзейнасьцю. Купляем у прадпрыемстваў калійныя ўгнаеньні, прадаем іх у краіны Карыбскага басэйну. На выручку наўзамен вязем на Беларусь каву, віно, шакалад, дываны, боты, вопратку і многае іншае.

— У вас для рэалізацыі ёсьць свая крама?

— На жаль, крамы пакуль што мы ня маем. Рэалізуем свой набытак праз рэклямныя выдавецтвы ў большасьці дзяржаўным прадпрыемствам гандлю пад працэнты. Вось і зараз маем у вялікай колькасьці каву, какаву, абутак, дываны. Ёсьць ужо пакупнікі, так што, як бачыце, мы нікога й ні ў кога не крадзем, а наадварот, напайнаем крамы неабходнымі народу таварамі. Іншая справа кошты, заробак і інфляцыя. Народ зьбяднеў і яму не стае сродкаў купіць дарагі замежны тавар. На гэтай хвалі ўсеагульнага зьбядненьня многім падаецца, што той, хто працуе ў бізнэсе, шуфляй грабе грошы.

— Сколькі ж тады сваім супрацоўнікам плаціць фірма «Вэкс»?

— Ня шмат, прыкладна 100—130 тысяч рублёў атрымлівае радавы работнік. Я атрымліваю на 30% болей. Праўда, за правядзеньне камэрцыйнай зьдзелкі таму, хто яе арганізаваў, плацім 4% ад пры-

бытку.

— З кім вам лацвей супрацоўнічаць, з тутэйшымі ці замежнымі партнёрамі?

— Вы правільна згадалі пра партнёрства. Менавіта з замежнымі фірмамі мы працуем на партнёрскіх адносінах. Яны не імкнуцца зарабіць на зьдзелцы максімальны прыбытак. Пры перамовах саступаюць працэнт ці колькі. Айчыны камэрсант ці нават дзяржслужбовец з нейкім асабістым задавальненьнем нахабна жадае ўзяць адразу ўсё. Бывае так, што пасля адной камэрцыйнай апэрацыі з такімі «партнёрамі» ня хочацца болей мець справу.

— Хто з замежнікаў вам бліжэй, як бы мовіць, да супрацоўніцтва?

— Вышэй я казаў, што нашы інтарэсы — гэта краіны Лацінскай Амэрыкі. Ёсьць партнёры і ў Эўропе. Тут найперш трэба сказаць пра суседнюю Польшчу. Менавіта супрацоўніцтва з адной Шчэцінскай фірмай і паклала пачатак нашым першым зьнешнегандлёвым справам. Зараз болей працуем з вэнграмі. Купляем у іх віно «Такай-фурніт», яно добра ідзе праз дзяржаўную гандлёвую сетку. Адзеньне набываем ў Нямеччыне. Танізуючыя напоі — ў Югаславіі.

— Ваенныя дзеі не перашкаджаюць у супрацоўніцтве з гэтай краінай?

— Бізнэс не ваюе, а наадварот, спрыяе, я б сказаў, прыязні. Так што подых вайны — не перашкода для камэрцыі.

— Як вам бачыцца пэрспэктыва?

— Цяжка сказаць, бо гэты няглы ўрад і падначалены яму дэпутаткі корпус усіх узроўняў ня здольныя паспрыяць прыватніку, тым болей абараніць яго. Таму, каб лепей бачыць пэрспэктыву, трэба дабіцца новых выбараў дэпутатаў корпуса ўсіх узроўняў. Толькі новыя выбары і абраныя пасля іх дэпутаты-прафэсіяналы ўратуюць камэрсанта і створаць умовы для рэформаў.

Распытваў Г. АСТРОУСКІ.

На тэму пагранічча: ва ўсім вінаваты БНФ

З 1 сьнежня ў Беластоку распачаў сваю работу навуковы сэмінары на тэму «Пагранічча. Сацыялягічныя дасьледаваньні». Паседжаньні праходзяць у інстытуце філязофіі й сацыялёгіі Філіяла Варшаўскага ўнівэрсітэта. Арганізатарам выступіў прафэсар Садоўскі з Беластоку.

Мэта сэмінару — як гаворыцца ў паведамленьні, што апублікавала газета «Ніва» — выпрацаваць магчымасьці аб'ектыўна ведаць на конт пагранічча, абмяняцца вопытам з дасьледаваньняў і г. д.

Асабліва ўвага адводзіцца ўсходняму паграніччу, яго спэцыфіцы, успрымаемай як польскім бокам, так і ўсходнімі суседзямі. Мяркуюцца, што сэмінары пасадзейнічае станаўленьню новай сацыялягічнай субгаліны — сацыялёгіі пагранічча, а таксама паспрыяе распаўсюджваньню рацыянальных узораў грамадзкага сужыцця на паграніччы.

І ў заключэньне сваёй рэклямнай абвесткі прафэсар Садоўскі зазначае, што на сэмінары вынікі сваіх дасьледаваньняў, роздумаў і высновы прадставяць вядомыя ў гэтай галіне спэцыялісты.

Ужо ў першы дзень сэмінару выступіў госьць з Беларусі, нхта прафэсар Спартак Польскі, загадчык

лябараторыі этнічнай геаграфіі пэдагагічнага інстытута ў Менску. Тэма яго дакладу гучала так: «Перамены канфэсійнай структуры жыхароў РБ у 1970—93 г.г.» Працягвалася выступленьне каля дзвюх гадзін.

Нешматлікія слухачы, большасьць якіх складалі тамтэйшыя беларусы, былі па-сапраўднаму здзіўлены. Бо замест таго, каб гаварыць па тэме свайго дакладу, прафэсар з РБ усю першую гадзіну пераканана даводзіў прысутным, які дэрэнны БНФ і як ён хоча павыганяць расейцаў з Беларусі і адабраць у Летуву Вільню. А што датычыць тэмы свайго дакладу, то за дзьве гадзіны ён практычна нічога не сказаў, хіба што прывёў некалькі вядомых з прэсы зьвестак.

Сьціплыя беластоцкія слухачы толькі пераглядваліся паміж сабой і нічога прафэсару з РБ не казалі, нават не імкнуліся задаваць пытаньні. Але тое, якімі дасьледаваньнямі займаецца лябараторыя этнічна-геаграфіі пэдагагічнага інстытута ў Менску, напэўна, зразумелі ў Беластоку.

Цікава, аб чым будзе наступны даклад навукоўцаў з РБ? Можна, аб адзіна правільнай палітыцы ўрада РБ у пэрыяд з 1991-га да 1993-га гадоў, вядома, у дачыненні да пагранічча.

Ф. МАЛЕЦКАЯ.

Зьдзекі за хрысьціянскую веру

У сям і, дзе я нарадзіўся, было 15 дзяцей. Усе мы былі людзьмі глыбокаверуючымі. Адпрацаваўшы ў полі ці на сенажаці, сям ёй ішлі да сьвятога храму памаліцца. Нас, грэка-католікаў, на Львоўшчыне было шмат. Бадай праз вёску быў грэкакаталіцкі прыход. Ліхалецьце Другой сусьветнай вайны ўсё перамяніла, перакруціла. Пераможная Савецкая ўлада пачала прыціскаць грэкакатолікаў. Я добра памятаю, як ля нашага сьвятога храму па загаду мясцовых партыйцаў дзяжурны настаянікі й наставалі тых, хто не забыўся на сваю веру й прыйшоў паслухаць слова Божае. На ўроках дзяцей за веруючых сем яў прыніжалі тыя самыя настаянікі разнастайнымі кпінамі на кшталт: «Ты сёння не разьбіў лоб молячыся ці не забыўся, што ідзе пост», «А ты на вячэру й сьняданьне жарэш трэфнае?». Часам, ня вытрымаўшы зьдэкаў, мы, дзеці, плакалі, не жадалі больш ісьці да школы. За свае ж памылкі настаянікі, кіруючыся цыркулярамі партыі, абвінавачвалі бацькоў. З такімі сем ямі, дзе дзеці адмаўлялі ісьці да савецкай школы, размаўлялі карныя органы, я б сказаў, занадта жорстка. У апошнюю

чаргу выдзялялі надзелы пад бульбу, пад сенажаць. Пасылалі з вобыскамі міліцыянтаў, якія шукалі самагонку, збожжа. Калі й гэтага, на думку камуністых, было мала, то наажджаді ўсялякія падаткавыя агенты. Ім не было складаным знайсці доказы, што тая ці іншая гаспадарка ня заплаціла падатак. Дзякуючы іх хаданіцтву, з хлявоў забіралі апошніх сьвіней, авечак, кароў. Бывала й так, што гаспадара сям і саджалі ў турму. Але, каб па-сапраўднаму зьняважыць вернікаў-грэкакатолікаў, камуністыя распачалі гвалтоўна зачыняць Сьвятыя храмы. Асабліва цыннічна выглядала перадача грэкакаталіцкіх цэркваў на патрэбы праваслаўнай дыяспары. Назьдэквалішчы ўволю над Вуніям, «будаўнікі» сьветлай будучыні і ўвогуле забаранілі яе дзейнасьць.

Зараз, калі праз дзесяткі год асэнсоўваю мінуўшчыну, прыходжу да высновы, што тыя, хто ў наш час, страціўшы ўладу і ўсялякую падтрымку ў народзе, пачынаюць разважаць аб справядлівасьці, ня маюць на гэта маральнага права, бо яны — нашчадкі дэмана, які праз ідэю камунізма зьдзейсніў нявымаральны гвалт над намі, хрысьціянамі.

В. СЕГІНЬ — грэкакатолік.

Няма куды кнігі несцьці, каб было штосьці зьесцьці

Адыйшоў той час, калі ўсюдыісныя кнігалюбы натоўпамі стаялі ля крамаў, чакаючы чарговага завоза літаратуры, каб набыць такія жаданы зборнік дэтэктываў альбо фантастыкі, калі квітнелі пункты кнігабюмена, а купіць кімсьці здадзеную ў скупку дэфіцытную кнігу было справай рэдкай ўдачы.

Зараз любы новавыдадзены бэстсэлер стаў даступным кожнаму, хто можа выкласьці за адзін том некалькі тысяч рублёў. Але такіх знаходзіцца ўсё меней і меней. Затое больш становіцца тых, хто нясе кнігі не з крамы дамоў, а наадварот. Людзі, што гадамі, а некаторыя дзесяці-

годдзямі, рупліва зьбіралі асабістыя бібліятэкі, сёння вельмі часта вымушаны прарэджваць іх, каб як-небудзь выправіць сямейны бюджэт, які дае ўсё большы крэп.

Цяпер у скупцы можна набыць практычна любую кнігу мінулых гадоў выданьня, але набываць няма каму. А так як тое, чым ужо заваленыя паліцы, не распадраецца, то ўвогуле ніякую літаратуру не прымаюць у ніводнай кніжнай краме Горадні. І вымушана бабулька вяртацца дадому з той жа манішкай нікому не патрэбных кніг. А да пэнсіі яшчэ дажыць трэба. Але як?..

М. Г.

Ужо й піва ня ўсім па кішэні

Днямі раз-пораз пачаў спыняць свае вытворчыя цэхі Гарадзенскі піўзавод.

«Прычына не ў адсутнасьці сыравіны ці іншых неабходных кампанентаў, — згадвае на запыт кар. «Пагоні» загадчыца вытворнасьцю заводу спадарыня Л. В. Пастухова. — На заводзе ёсьць у поўным асартымэне ўсё неабходнае. Але, на жаль,

непамерны рост коштаў на сыравіну стварыў такую сытуацыю, што сёння пляшка нашага піва ў краме каштуе бадай 500 рублёў. Адпускны кошт на моцны напой «Адпачынак» — 1010 рублёў. Гэта не па кішэні большасьці пакупнікоў. Таму, каб хоць як разгрузіць перапоўненыя склады заводу, й приходзіцца часова спыняць той ці іншы цэх».

Г. У.

Гарадзенскае КДБ рамантуецца

Як стала вядома, Гарадзенскае вабласное ўпраўленьне дзяржбасьпекі заключыла працоўнае пагадненьне на выкананьне будаўніча-рамонтных работ з адным МП Горадні.

Згодна гэтаму пагадненьню, МП

павінна адрамантаваць калідоры й некалькі пакояў у галоўным будынку КДБ.

Дарэчы, усе рамонтныя працы абыдуцца КДБ прыкладна ў 1,5 мільёнаў рублёў.

Вайсковыя боты гарадзенскай работы

Заказы Міністэрства абароны Беларусі пачало сёлета выконваць акцыянарае таварыства «Гроднаабутак». З канвэраў таварыства пачалі зыходзіць боты выключна для афі-

цэрскага складу Беларускага войска.

Дарэчы, паслугамі гарадзенскіх абутнікоў карыстаецца ня толькі Міністэрства абароны, адпаведныя заходы зроблены і памежнікамі.

Г. У.

Дзеля ўзнаўленьня Каложы

Мяркуюцца, што 10 студзеня будучага году Горадню наведваюць гэнэральны й камэрцыйны дырэктар славутай французкай рэстаўрацыйнай фірмы «Браншон». Мэта іх візыту — на працягу тыдня на месцы азнаёміцца з Каложскай царквой і вывучыць

магчымасьці гарадзенскіх рэстаўратораў па яе аднаўленьню. Французы абяцаюць бязплатныя кансультацыі й стажыроўку нашых спэцыялістаў, бо іх прафэсійная падрыхтоўка й навыкі пакуль не дазваляюць якасна аднавіць першапачатковы выгляд Каложы.

А. Д.

СУМЕЖЖА

ШКОЛА ГЭАПАЛІТЫКІ

Ці акупяцца «інвестыцыі» у чыгуначную станцыю Адуцішкі?

Кожны шукае сабе месца пад сонцам. Звычайная сцэна на пляжы: хтосьці бавіцца ў вясёлай кампаніі, хтосьці штурхае суседа лакцём, хтосьці дэманстравуе адварочываецца адзін ад другога. Гэта і цэлыя народы — хтосьці шукае кампанію, хтосьці адварочываецца.

Сёння, калі незалежная Беларусь фармуе сваю гэапалітыку, цікава паглядзець, як гэта робяць іншыя краіны, ну хоць бы нашыя бліжэйшыя суседзі. Прапануем да ўважлівага прачытання пераклад артыкула з газеты «Летувос рытас».

Пасля ўзнаўлення незалежнасці Летувы адной з галоўных задачай яе зьнешняе палітыкі стала ўрэгуляваньне адносін з бліжэйшымі суседзямі. З улікам той сытуацыі гэта было сапраўды нялёгка, тым ня менш было зроблена ня так ужо й мала.

Пасля пераходу да ўлады ЛДПП канцэнцыя зьнешняе палітыкі стала пераглядацца. Папярэднікі былі абвінавачаны ў «стварэньні пудзілаў» ды ідэалізацыі зьнешняе палітыкі — былі прапанаваны лезунгі яе прагматызацыі і эканамізацыі, на падставе якіх павінны былі рэгулявацца й адносіны з бліжэйшымі суседзямі.

Наколькі паспяхова гэта атрымалася зрабіць?

... Цяперашняя ўлада магла б пахваліцца тым, што разьвіццём адносін з Беларуссю, якія да гэтага часу практычна былі на нулю. Дыпламатычныя стасункі з гэтым бліжэйшым суседам былі ўсталяваныя адразу ж пасля выбараў, а на сустрэчы

прэм'ераў Летувы й Беларусі 29 кастрычніка 1993 года былі вырашаны шмат якія пытаньні, што ўяўляліся праблематычнымі. Дасягнута дамоўленасць, што чыгуначная станцыя Адуцішкі будзе належыць Летуве, а друскеніцкі санаторый «Беларусь» здаецца ў арэнду Беларусі на 99 гадоў.

Здавалася б, можна толькі пахваліць цяперашнюю ўладу і адначасова парадавацца ейнай здольнасці шляхам перамоваў урэгуляваць адносіны з партнёрам, які нядаўна распаўсюдзіў у ААН заяву, дзе Вялікае Княства Літоўскае атаясамлялася з дзяржавай Беларусь.

Тым ня менш, ёсць адна цікавая акалічнасць. У той жа дзень (29 верасня), калі прэм'еры Летувы й Беларусі ў Вільні «абмянялі» чыгуначную станцыю на санаторый, у Нью-Йорку адбылося галасаванне адносна новых нясталых членаў Рады Бяспекі. Ад усходне-эўрапейскай групы прапаноўваліся два кандыда-

ты — Чэхія й Беларусь.

Чэхія атрымала 113 галасоў, Беларусь — 62. Паколькі дзеля таго, каб стаць членам Рады Бяспекі, неабходна набраць дзеве траціны галасоў (117), адбыўся другі тур галасавання. Первага Чэхіі на гэты раз была яшчэ большай — за яе падалі галасы 127 членаў ААН. Летува абодва разы галасавала за Беларусь...

Варта звярнуць увагу яшчэ на адну акалічнасць. Вынікі галасавання былі практычна вядомы загадзя. З улікам гэтага можна сцвярджаць, што Летува, аддаючы свой голас за Беларусь, імкнулася толькі прадэманстраваць сваю пазыцыю... Цяжка казаць адназначна, ці зьяўляецца гэта рашэнне аптымальным. Зыходзячы з патрэб дня сённяшняга, такая пазыцыя Летувы, несумненна, садзейнічала ўрэгуляваньню адносін з Беларуссю, набыццём чыгуначнай станцыі Адуцішкі й вяртанню нам гэдэзічных картаграфічных матэрыялаў. Акрамя таго, прэм'ер Беларусі паабяцаў на працягу месяца выплаціць доўг Летуве — 10 млн. даляраў ЗША.

Аднак, з другога боку, пазыцыю Летувы трэба ацэньваць з улікам перспектывы. Чэхія (разам з Польшчай і Вугоршчынай), так бы мо-

віць, — авангард былога сацыялістычнага блёку. Гэтыя дзяржавы бліжэй за іншыя стаяць да асноўных структураў дэмакратычнага Заходняга сьвету (Эўрапейскага Саюзу, НАТА, Заходне-эўрапейскага Саюзу і інш.), і калі нехта з былога ўсходняга блёку стане членам гэтых арганізацыяў, то ўзгадаць дзяржавы будучы сьрод іх першымі. Як яны паглядзяць на Летува, сёння можна толькі меркаваць.

Нягледзячы на заўсёды дэляруемую кіраўнікамі Летувы накіраванасьць ў Эўропу, 29 кастрычніка ў ААН Летува прадэманстравала ўсяму сьвету, што сёння ёй усё яшчэ бліжэй Усход. Нэйтральны назіральнік, які нічога ня ведае аб адносінах Летувы й Беларусі, азнаёміўшыся з вынікамі галасавання, можа канстатаваць, што пазыцыя Летувы адрозьніваецца ад пазыцыі яе суседзяў — Латвіі, Эстоніі, Польшчы, якія галасавалі за Чэхію.

Яму застаецца толькі чакаць, ці настане той момант, калі Летува на справе, а не на словах паверне ў бок Захаду.

... Ці акупяцца інвестыцыі Летувы ў чыгуначную станцыю Адуцішкі і 5,6 га вакол яе, пакажа будучыня.

В. С.

Прывід Пераяслаўя

Ад яжджаючы з Менску, вельмі хацелася зразумець: мэтрапаліт Філарэт праводзіць палітыку маскоўскага патрыярхату (Масквы), прыкладае ўсе намаганьні, прынамсі, ў сфэры рэлігіі, як мага шчыльнай далучыць Беларусь да Расеі ці такое аддае падпарадкаваньне маскоўскаму патрыярхату падкрэсьлівае сваеасабліваю абаронную рэакцыю супраць экспансіі лацінскага (чытай: польскага) Касьцёлу ў Беларусі? Перад гэтым ў гутарках з Яго прэсважшчэнствам, каталіцкімі сьвятарамі, з міністрам Жыльскім я зразумеў, што праваслаўе, напэўна, адчувае сур'ёзную пагрозу, паколькі так гарача, чуць ці не дэманстравуе, аб 'ядноўваецца. Гэта азначае, што кіраўнікі Касьцёлу, якія адказваюць за «экспансію ксяндзоў» на Беларусь, няшмат зразумелі з апошніх 400 гадоў польскай гісторыі. Альбо наадварот: ведаюць яе дасканала, а робяць па-свойму, не зважаючы на інтарэсы 40-мільённай Польшчы й 11-мільённай Беларусі.

Як мне здаецца, Польшча (нязвычайна на працягу некалькіх стагоддзяў) адыгрывае падобную ролю ў стасунках да Усходу, як Францыя ў адносінах да нас. Нязвычайна адвечу на гэты шанц накіраваны марныя ідэялігічныя імперскія мрояньні пэўных колаў палякаў альбо падобных дзеяньні лацінскага Касьцёлу, які свае мэты імкнецца дасягнуць за наш кошт. Хацелася б, каб хто-небудзь паказаў тую карысьць, якую Рэч Паспалітая на працягу чатырох стагоддзяў атрымвала ад увядзеньня вуніі на Усходзе. Страты можа падлічыць нават звычайны вучань, які вывучае гісторыю гэтага рэгіёну Эўропы па праграме сярэдняй школы: уступленьне І Рэчы Паспалітай у вайны з Казакамі, якія ваявалі і за абарону праваслаўя — канчаткова падарвалі дзяржаву эканамічна й палітычна, тым самым зрабілі яе безабароннай перад Швэцыяй, а затым і іншымі заваёўнікамі, вымушаючы экспансію каталіцызму, зварот Украіны ў кірунку Масквы ў XVII ст.,

умяшаньне Расеі ва ўсе польскія справы на працягу XVIII ст. пад прыкрыццём таго, што парушаюцца правы праваслаўных. Нарэшце XX стагоддзе: дзякуючы вуніі, украінцы здолелі захаваць сваю нацыянальную самасьвядомасьць, вярнуць ідэю адраджэньня самастойнай дзяржавы, але палякі заплацілі за гэта 100 тысячамі забітых на Падольлі, Валыні, а таксама 200 тысячамі памёрлых ад голаду, зьнясіленых і параненых. Зараз можна паразважаць над тым, ці вунія ў XIX ст. на былых абшарах Рэчы Паспалітай першай прыняла на сябе націск русіфікацыі, ратуючы тым самым спрадвечныя польскія землі, хоць гэта не больш, чым тэарэтычны развагі.

Падобна таму, як і пару гадоў назад на Украіне, цяпер у Беларусі лацінскі Касьцёл праводзіць сваю палітыку. Відавочна рукамі палякаў — ксяндзоў, біскупаў. Не маю падстаў, каб давацца тым фактам, якія мне прывёў мэтрапаліт Філарэт (на 150 лацінскіх ксяндзоў толькі 26 беларусаў). Замест таго, каб паспрыяць навукова, культурна, маральна, палітычна, яны зьняважліва ставяцца да палітыкі новых дзяржаў, у якіх гэтыя праблемы асабліва адчувальныя. Не хацелася б, каб украінцы ці беларусы да старых польскіх грахоў дадавалі новыя, але хутчэй за ўсё прыбавяць: ксяндзоў з Мазамбіку, Ірляндыі ці Бразыліі не абвінаваціш у паланізацыі, бо іх за Бугам няма, хоць, магчыма, павінны былі там быць. Нельга абвінаваціць беларускі ўрад у тым, што ён дазволіў прыехаць у Беларусь 50-ці ксяндзам з Польшчы толькі ў адным годзе. Можа, гэта й замала паводле меркаваньняў польскага Касьцёлу, але ці недастаткова, калі браць пад увагу патрэбы палякаў, якія там жывуць.

Аж ня верыцца ў тое, як мала навучылі нас падзелы Рэчы Паспалітай, безгаловая палітыка ІІ Рэчы Паспалітай у адносінах да нацыянальных меншасцяў. Хто ведае: калі б перад вайной замест таго, каб

зачынаць украінскія й беларускія школы, высылаць на іх карнікаў вайсковых і паліцыйных, наадварот даць ім аўтаномію, далучыць да навукі, культуры, польскіх традыцый, ці пасля вайны гэтыя народы ня сталі б сапраўдным буфэрам, які паставіў бы Польшчу ў бяспечную зону накіраванай Аўстрыі ці Фінляндыі? Адна справа загарнуць пад сябе дзяржаву, якая існуе толькі некалькі месяцаў, а іншае — з усімі яе структурамі, аб 'яднанай аўтаноміяй з іншай. Народы доўга памятаюць ня толькі крыўды, але й дабро — савецкая гэгэмонія не была для балгараў нявыноснай, бо яны памяталі падзеі мінулага стагоддзя.

Дваццаць гадоў разумнай палітыкі перад вайной, асабліва ў адносінах да ўкраінцаў, маглі б цалкам зьмяніць вобраз акупацыі — Падольля ці Валыні ня стала б, бо ня ўзымала б такой патрэбы. Не было б таксама акцыі «Wisła». Я ўжо не кажу аб распаўсюджваньні польскай культуры, мастацтва на Усход, на землі, якія больш за 700 гадоў зьвязаны з нашай дзяржаўнасьцю і, натуральна, спрыяльна ставяцца да польскай культуры. На жаль, мы забыліся, што пасля 700-гадовай мілітарыйскай экспансіі на Усходзе знаходзімса зараз на нулі, і калі нешта нам пакінулі, то цяпер аб гэтым можна казаць толькі ў шырокім сэнсе разуменьня культуры.

Цяпер мы можам ігнараваць Беларусь ці Украіну як самастойныя суб'екты, але яны абыйдуцца і без нас. Гэты варыянт быў вядомы яшчэ 350 гадоў таму, ён скончыўся Пе-

Добра, што ня зьелі

Як паведаміла агенства «Эльта», за дзевяць месяцаў бягучага году дзяржаўныя інспэкцыі па гігієне ў гарадах і раёнах Летувы забаранілі рэалізацыю амаль 800 тон харчовых прадуктаў з-за дрэннай якасьці.

раяслаў ем (адданьнем напачатку часткі, а потым і ўсёй Украіны ўзмоцненай Расеі і, ў выніку, падзеламі Рэчы Паспалітай). Прысмак Пераяслаўя адчуваўся ў словах Філарэта, калі з поўным перакананьнем ён казаў мне аб патрыярхальным узначальніцтве Масквой Беларусі. Гэтая сытуацыя не ўзнікае з любові беларусаў да расейцаў. Справакаваў яе польскі Касьцёл, а польскі сэнат, сэйм і ўрад пусьцілі гэта на самацёк. Нешта там рабілася астатнім часам і дакладна нешта з гэтага маем. Але не больш.

Павел Ясеніца пісаў, што вялікім, на жаль, ня здзейсьненым прызначэньнем Рэчы Паспалітай была вольная, моцная эканамічная й мілітарная Украіна. Ведаў, што казаў: два дружальныя 40-мільённыя народы ў цэнтры Эўропы без праблемаў зьявілі б такога Сталіна да памеру Чаушэску ў помесі з цэзарам Бакасам. У такой палітычнай канфігурацыі рэвалюцыя магла б сгянуць толькі Сібіры, Манголіі. Сёння Беларусь і Украіна сталі свабоднымі краінамі. На літасць Боску, нам ня трэба рабіць выгляд, што мы гэтага не заўважаем. Падтрымаем іхнюю свабоду не для іх, а перш за ўсё для саміх сябе.

Рычард Сурмач, журналіст (адзін з нямногіх людзей), які ведае, што рэальна адбываецца на Сьлэнзку Апольскім, выслухаўшы мой аповяд па вяртаньню з Менску, сказаў:

— На Сьлэнзку маем сытуацыю такую самую. Нюанс заключаецца ў тым, што мы знаходзімса ў ролі беларусаў, а немцы на месцы палякаў. Ці Касьцёл гэтага не заўважае?

Адам КУЛІК.
«Kultura», Парыж.
(Пераклаў М. КАРНЕВІЧ).

Спэцыялісты ў вобласці гігієны сьвярджаюць, што ў сьпісе найбольш забруджаных прадуктаў харчаваньня — вараныя каўбасы, субпрадукты, кандытарскія вырабы.

А. Д.

ГІСТОРЫЯ І СУЧАСНАСЬЦЬ

Ультыматум беларускіх партызанаў Язэпу Пілсудскаму

Яшчэ падчас Рызскіх польска-савецкіх перамоваў 1921 г. Беларуская Партыя Сацыялістаў-Рэвалюцыянераў (БПС-Р) пачала рыхтаваць паўстаньне ў абодвух частках Беларусі. Аднак у Савецкай Беларусі паўстаньне было сарванае масавымі арыштамі сяброў БПС-Р чэкістамі. Па гэтай прычыне было вырашана ўзьняць паўстаньне толькі ў Заходняй Беларусі. Летам 1921 года быў створаны Цэнтральны Беларускі Паўстанцкі Камітэт на чале з У. Пракулевічам — лідэрам Рады Слуцкіх падчас Слуцкага паўстаньня. Галоўны штаб беларускіх партызанаў узначаліў падпалкоўнік Успенскі.

25 верасня 1921 года ў чэшскай Празе пачалася нарада беларускіх палітычных партыяў, якая назвала пастановы рызскага тракту акупацыяй Беларусі й прыняла адозву з заклікам да барацьбы за еднасьць і незалежнасьць Бацькаўшчыны. Урад БНР, які знаходзіўся ў Коўне, атрымліваючы фінансавую дапамогу ад летувіскага ўраду, пачаў умацоўваць і пашыраць партызанскі рух у Заходняй Беларусі. Уся яе тэрыторыя была падзеленая на чатыры паўстанцкія акругі з цэнтральным падпарадкаваньнем. Здавалася, што посьпех паўстаньня ўжо забяспечаны, але...

Польская дэфэнзіва заслала ў падполье свайго агента Эдуарда Лянкевіча, жыхара мястэчка Саколка, і па яго даносу на пачатку 1922 года задушыла падпольную структуру масавымі арыштамі. Былі арыштаваныя й кіраўнікі Беластоцкага й Гарадзенскага раёнаў Вера Маслоўская й Адам Трыпуз. Але на волі засталіся партызанцкія камандзіры: Скамарох (Герман Шыманюк), Хмара (Вячаслаў Разумовіч), Чорт, Пугач і іншыя. Імі й быў складзены й перасланы Язэпу Пілсудскаму «Ультыматум», тэкст якога падаецца ў адпаведнасьці з мовай арыгіналу:

«УЛЬТЫМАТУМ пасланы Паўстанцкім штабам Начальніку Польскай Дзяржавы Пілсудскаму.

«Начальніку Польскай Дзяржавы Пілсудскаму ў Варшаве. Копія Старшыне Лігі Нацый у Жэневе. Ад акружнага атамана беларускіх партызанаў грамадзяніна Германа Скамароха. Беларусь. Чынны Канспіратыўны Штаб. УЛЬТЫМАТЫВНЫЯ ВЫМАГАНЬНЯ.

3 прычыны раскрыцця польскімі ўладамі нашай беларускай вайскавай арганізацыі, якая паставіла сабе мэтай вывабодзіць Беларусь ад векавага гвалту і ўціску і цяперашняй акупацыі, — значэньне сакрат, што зьяўляемся ворагамі польскай акупацыйнай ўлады ў Беларускім краі, але нічога ня ворагамі польскай ўлады ў Варшаве...

Мы ўпаўнаможаны ад пятнаццаці тысяч партызанаў і ўсяго сялянства паведаў Беластоцкага, Бельскага, Бераст-Літоўскага, Ваўкавыскага, Пружанскага і др. зьявіўшыся да Вас, Пан Пілсудскі, і, праз Вас, да ўсяго Польскага Народу аб прызнаньні нашых ніжэй пісаных вымаганьняў, а найменна:

1. У імя справядлівых чалавечых правоў адмовіцца ад прэтэнзій на Беларусь і прызнаць яе права на самаазначаньне як нацыі.

2. Неадложна спыніць жорсткія рэпрэсіі ў стасунку да ўсіх беларусаў, а таксама перастаць апечатаваць праваслаўныя храмы, арэштныя сьвяшчэннікаў, обыскі, біцьцё палітычных дзеячоў у вашых турмах і прызнаць недачынасьць да ўсяго беларускага.

3. Неадложна звольніць з турмаў усіх арэштаваных у пэрыяд ад 1-га студзеня 1922 г. па 2-е красавіка, г. зн. па дату атрымання гэтага.

4. Неадложна спыніць высеканьне

лясоў, а таксама перастаць вывазіць розныя матэрыялы, як і машыны, лесапільні, жалезнадарожную маёмасьць і інш.

5. Неадложна прыгатаваць для эвакуацыі польскія вайсковыя часткі, жандарскія атрады, сыскныя аддзелы і паліцыю.

6. Дзяржаўныя ўстановы і іх маёмасьць павінны быць поўнасьцю перададзены, а таксама і народныя банкі Беларускага краю, як ўласнасьць Беларускага Народу.

7. Неадложна склікаць мешаную Камісію для перадачы ўсіх спраў і рашэньня пільных пытанняў.

Калі вышэй пісаных вымаганьня ня будуць прызнаны Польскім Урадам і Польскім Народам, а яшчэ больш пойдучы рэпрэсіі, арэшты і розныя прасьледаваньня на беларускі Народ, то мы наўсуслыш заяўляем, што за вынікі, якія яны ні стануцца, мы не адпавядаем.

Мы ня хочам пагражаць Вам, а папярэджам, што не прызнаньне нашых справядлівых дамаганьняў пацягне за сабой страшныя вынікі. Мы прымусім загаварыць аб сабе ўвесь сьвет. Мы прыёмем самыя страшныя і самыя зьніштажачыя спосабы і дзеля таго, што з рэгулярнай арміяй змагацца нам цяжка ў адкрытай бітве, то мы застанем наша адкрыццё...

Вы закрычыце аб нашым зьверстве і негуманнасьці, але мы лапатнікі-сяляне выдуманых зьдзекаў ня ведаем, а зробім тое, што мы ўзналі і што нашы рады забаспечыць і вас загубіць... Тады вы ацніце нашы галовы даражэй, чым па 50.000 мар., як гэта цэніцца цяпер.

Вы пастараецеся арэштаваць ня толькі нашых жон, вы арэштуеце старцаў: бацькоў, матак і многа другіх нашых братоў і вы выдумаеце яшчэ больш здумна гвалтаваць заключоных, ня тое што выламываць рукі, заганаць пад пазножкі шпілікі, плечы кусаць і інш., але яшчэ лепш і мастацка мучыць, ды ўсё гэта не паратуе вас ад біча помсты.

Мы верым, што дабьемся вызваленьня і што сваёй перамогай ўмацую наш нацыяналізм сьцяг над нашай свабоднай Народнай Дэмакратычнай Беларускай Рэспублікай.

Мы верым, што ўся здаровадумчая Польшча і ўвесь сьвет на нашай старане справядлівасьці, дык мы будзем чакаць мірнага развязаньня нашых вымаганьняў, якімі Вы нас уцешыце праз польскую, расійскую і замежную прэсу. Апошні дзень тэрміну дзевятнаццаціга красавіка ст. стылю. Калі ж прэса будзе маўчаць, гэта будзе знакам змаганьня за вызваленьне Беларускага Народу з пад польскага гвалту.

Да Вас, Пана Старшыня Лігі Нацый, звертаемся мы, паняволеныя беларусы, і просім не дапусьціць далейшых гвалтаў над намі, мы вымагам нашай незалежнасьці і нашай свабоды.

Атаман гарадзеншчыны Г. Скамарох, Вып. аб. Начальніка Штабу Беларускіх партызанаў Палкоўнік (подпіс).

Ад'ютант (подпіс) 30 сакавіка 1922 г.»

(«Беларускі сьцяг», № 2 за 1922 г., Б. 34-35).

Аднак Пілсудскі маўчаў... Тады партызаны йшчэ раз напамінаюць яму аб ультыматуме, на гэты раз тэлеграмаю:

«Варшава. Начальніку Польскай Дзяржавы пану Пілсудскаму. Гэтым пытаем Вас, пане Пілсудскі, чым тлумачыцца не атрыманыя адпаведзі на наш ультыматум, пасланы 30 сакавіка н. ст. бягучага году. Дзеля гэтага яшчэ раз напамінаем, аб нашым ультыматуме, каторы кажэ: каб польская ўлада прызнала беларускую дзяржаву, як такую і прыняла сваю акупацыйную ўладу з нашага краю. У здарэньні адмовы, або не жаданьня адпаведаць на нашы вымаганьні, папярэджам, што прыёмем пагалоўнае зьніштажэньне паліцыі, жандармэрыі, польскай арміі і ўсёй шляхты...

Гэта тэлеграма выслана партызанамі са ст. Чэхі, якую былі часова заняўшы паўстанцы».

(там жа, Б. 35)

Але й на гэты раз чакаць адказу было дарэмна. Рэпрэсіі польскай акупацыйнай ўлады не спыніліся, а, наадварот, узмацніліся. Відаць, палякі ня верылі, што беларусы здолеюць арганізаваць масавы супраціў акупантам.

пантам.

У красавіку 1922 года па ўсёй тэрыторыі Гарадзеншчыны, а пераважна ў заходняй яе частцы, пачаліся чыннасьці беларускіх партызанаў. У ліпені яны дасягнулі свайго апагэю.

І апошні дакумэнт — «Ліст з Лідчыны», зьмешчаны ў часопісе «Беларускі сьцяг», № 4, жнівень—верасень 1922 г.:

«Беларускі рух расьце і пухне, як на дражжах. Сьведомасьць нацыянальная расьце буйным тэмпам. Страшныя прасьледваньні з боку польскіх улад толькі ўзмацняюць стыхію народнага гневу. У іншых мясцох лес абвешчаецца ўласнасьцю народу. Адміністрацыя маёнткаў на сьмерць запалохана. Наведваюцца партызаны. Частка паноў уцякла, а ў другія маёнткі наслалі салдатаў дзеля абароны. Былі выпадкі бурных спатканьняў народу з панами і адміністрацыяй (в. Купры). Дэзэртэрства ў арміі нябывалае. Уцякаюць з-за Варшавы, Суваляк, Горадні, Аўгустова, Нова-Вілейска і іншых месц. Частка хавалася ў доме, а значныя лічбы ў лесе. У павяце апавешчана ваенна-асаднае палажэньне. Гуляюць атрады карацельныя і па барацьбе з дэзэртэрствам, таксама палявая жандармэрыя. Многа арыштаваных. Каб не вядомыя Вам перашкоды, мы былі б сьведкамі здарэньняў шырокага маштабу, а можа і гістарычных.

З пашанаю Ш-віч».

Кіраўніцтва беларускіх партызанаў адваля частку сваіх сілаў у Летуву, дзе быў створаны Беларускі Сталецкі Саюз. Застаўшыся партызанскія аддзелы ў хуткім часе падпалі пад уплыў камуністаў. Гэта адбылося пасля зьліцця леваэсэраўскай Беларускай Рэвалюцыйнай Арганізацыі з кампартыяй, а таксама перамоваў паміж беларускімі сацыялістычнымі партыямі й бальшавікамі ў Менску ў сакавіку 1923 года.

А што здарылася з аўтарам «Ультыматуму» Германам Шыманюком (Скамарохам)? Ён у хуткім часе апынуўся ў БССР, дзе, відаць, неўдзявае быў ліквідаваны гэпэўнікамі.

Сяргей ЕРШ.
г. Слонім.

На чужыне добра, але часам на сэрцы туга

Некалі Мікола Дзікавіцкі са сваім бацькам — пінскім шляхцічам Рыгорам Дзікавіцкім спорыў, маўляў: «Ты, тата, не разумееш Савецкай ўлады і таму супраць яе». Але, трапіўшы на вайсковую службу ў Эстонію, нечаканна перамынуў свае погляды. Пасьля службы ў войску і зусім не вярнуўся дадому, застаўшыся назаўжды ў Эстоніі. Сёлета на Дзяды я сустраў яго на могілках ля магілаў бацькоў.

— Спдар Мікола, столькі год вас ня было ў родных мясцінах і вось такая сустрача!..

— Ведаецца, я неяк адчуў патрэбу на гэтыя сьвяты прыехаць сюды. Раней было як? Сьвяткаваліся Савецкія сьвяты, а я па сваіх перакананьнях даўно стаў антыкамуністам. Таму, калі ўсё ўрэшце-рэшт стала на свае месцы, я й прыехаў да дому. На жаль, спазніўся на 13 гадоў і ня змог перапрасіць бацьку за юнацкія памылкі.

— Як жа пачуваецца сябе на чужыне?

— Эстонія мне не чужына. Яна даўно стала маёй Радзімай. І ня толькі таму, што мая жонка эстонка па паходжаньню. Проста, жывучы сярод эстонцаў, я пранікся іх праблемамі, іх сьветапоглядамі. Мне таксама, як ігэтаму невялічкаму народу, захацелася жыць вольна, самому вызначаць свой лёс. Толькі сярод эстонцаў я на-

рэшце па-сапраўднаму зразумеў зьмест маіх і бацькавых спрэчак. Бацька раней, чым я, зразумеў усе выгоды «сьветлага» калгасна-камуністычнага жыцця, бо ў яго аднялі тое, на чым ён стаяў, — зямлю, гаспадарку, магчымасьць пачуваць сябе годна. Зараз, калі асэнсоўваю бацькавыя перасьцярогі, разумею. — А ён ўжо тады гэта адчуў, — што да густу расейскаму простаму люду, аніяк непадходзіць пінскаму шляхцічу. Памятаю, як ён казаў мне, што малыя народы ствараюць культуру вялікага народа, які, як крывасмок, высмоктвае ўсё лепшае з іх. Цяпер мне зразумела, каго бацька меў на ўвазе і чаму ён не прыняў Савецкую ўладу, бо яна таксама была скіравана на квітненьне адной мовы, адной культуры, адной, нарэшце, веры ў Бога, і ўсё гэта робіцца на крыўду іншых народаў.

— Вы згадваеце пра еднасьць эстонцаў ў барадзьбе за права чалавекам звацца, а ў той жа час тэлебачаньне, радыё, газэты пішуць зусім іншае?

— Тое, што пішуць афіцыйныя сродкі інфармацыі, няхай застанеца на іх сумленні. Я скажу наступнае: ніхто ў Эстоніі не прыскае іншыя народы. Проста ў гэтай краіне прымаюцца такія законы, якія па свайму зьместу вымагаюць ад нацыянальных

меньшасьцяў веданьня эстонскай мовы, гісторыі, культуры, традыцый. Таксама яны вымагаюць з павагай ставіцца да ўсяго дзяржаўна-эстонскага. На мой погляд, так і павінна быць. Проста тыя, хто дагэтуль мроіць імперскімі мерамі, няможа пагадзіцца з лягічным ходам гісторыі. А прэса, ня вывучыўшы пытаньня, далдоніць пра дыскрымінацыю рускамоўнага насельніцтва. Дарэчы, гэтым займаюцца толькі ў Маскве, ды магчыма ў роднай сувэрэннай Беларусі.

— Скажыце, як да ўсяго, што дзеецца ў Эстоніі, ставіцца беларуская дыяспара?

— Няма адзінага пункту погляду. Ёсьць тыя, хто за Саюз — гэта ў большасьці вайскоўцы, выхадцы з Беларусі. Але ёсьць і тыя, каму дзяржаўнасьць Эстоніі неабыхавая. Я асабіста адносуся да іх.

— А як да такіх людзей, як вы, адносяцца самі эстонцы?

— З павагай, бо я сам працую 30 год на заводзе «Калеў» і заўжды адчуваю да сябе павагу ад эстонцаў, бо я прыняў іх мову, культуру, не абразіў словам тое, што для іх сьвятое. Калі так будучы рабіць і астатнія беларусы Эстоніі, то і яны адчуюць тут сябе як дома. Хоць, праўда, калі-некалі прыходзіць на сэрца туга па Бацькаўшчыне.

Занатаваў Г. АСТРОУСКІ.

ПАДАРОЖЖЫ

Алесь АСТРАЎЦОЎ

На карнавал у каралеўскую краіну, дзе па палях расьце ячмень

ЧАСТКА ДЗЯСЯТАЯ: «КАПЭНГАГЭН»

1. Горад зялёных дахаў

Гэта кідаецца ў вочы імгненна: спрэс пакрытыя меднай бляхай старыя будынкі пад уплывам салёнага марскога паветра за сотні год так пазелянелі, што такога ж колеру стала нават дахоўка й цэгла верхніх паверхаў. Гэта — сваеасаблівы сымбаль горада. Нават на сучасных будынках дзе-нідзе запускаяць зялёнай фарбай фрыз па фасадзе альбо фарбуюць такім чынам увесь дах.

2. Помнікі

Шматлікія помнікі маюць, на першы погляд, такі ж няпрывабны выгляд: зялёныя насы, быццам аблітыя кіслатай твары й тулавы. Але потым пачынаеш разумець, што яны не нясуць «выхаваўчую й патрыятычную» функцыю, а служаць антуражам пры стварэнні непаўторнага калярыту Капэнгагена. І гэта меркаваньне досыць нябезпадстаўнае, бо на мае шматлікія пытаньні: «А хто гэта там, на кані?», Міхель здолеў адказаць толькі адзін раз: «Гэта стваральнік першага Унівэрсітэту». Усе астатнія разы ён толькі паціскаў плячыма: «Так... Нейкі кароль». У прынцыпе ў данійскіх каралях сапраўды разабрацца вельмі цяжка, бо па традыцыі іх называлі толькі дзвюма імёнамі — альбо Хрысьціян, альбо Фрэдэрык.

З усіх помнікаў бляск бронзы прабіваецца толькі на каленях у Ханса Хрысьціяна Андэрсэна — на іх усе турысты садзяць сваіх дзяцей, каб сфатаграфавалі.

3. «Цівалі»

Такую назву мае вялікі дзіцячы парк у цэнтры горада. Там ёсць і сапраўдны ветразьнік, і кітайская пагада, і амэрыканскія горкі.

Ужо ў Менску, калі Траецкага прадмесьця, я аднойчы ўбачыў вялікі двухпаварковы аўтобус «Мэрсэдэс» з такой назвай. «Мабыць, турысты з Даніі, — падумаў я. — А ці не перадаць мне з кіроўцам ліст, каб хутчэй трапіў да сябра?». Калі я падыйшоў бліжэй, дык аказалася, што гэта аўтобус вядомай менскай хакэйнай каманды з такім жа назовам.

4. Ратуша

Гэта — велізарнейшы будынак, які займае памеры цэлага кварталу, стылізаваны пад старажытны замак. Тут і зараз месціцца гарадзкая ўправа, унутры — ахова. Але калі зайсьці ў фая, дык зьлева ёсць невялікі пакойчык, дзе на прылаўках выкладзена ўся рэкламная інфармацыя пра тое, што ў гэтыя дні адбываецца ў горадзе, а таксама мапы-схемы на розных мовах, уключаючы й польскай. Усё гэта — бясплатна. Калі матэр'ялы паступова разбіраюцца турыстамі, дзяжурныя паліцыянт выносяць стосы новых.

5. Вулічныя канцэрты

Цэнтральная гандлёвая вуліца, як у любым нармальным горадзе — пешаходная. Але акрамя нязлычоных крамаў, ейнаю адметнасьцю зьяўляецца прысутнасьць на кожным кроку саматужных музыкаў з расчыненымі футараламі. Тут былі й ужо знаёмыя нам лацінаамэрыканскія індзейцы (дарэчы, і ня толькі тыя), і жанглёры-фокуснікі, і старэнкія-старэнкія дзядкі. Яны пастаянна папіхвалі адзін другога, чым выклікалі вясёлы сьмех у натоўпе. Нейкая дзяўчына пад гітару сыпала цудоўнымі голасамі лірычныя ангельскія песні. Каля адной крамы на тратуары пастаянна сядзеў з гітарай і блюзавым гармонікам на шыі хлопец. Ён заўсёды выконваў самы сапраўдны блюз. У ягоным футарале ўвесь час было вельмі шмат грошаў. Як мне

растлумачылі, ён проста іх пэрыядычна не даставаў адтуль, як робяць астатнія, дзеля таго, каб выклікаць больш жалю. Яму проста было на ўсё напляваць.

Ня было пастаяннага месца ў расейскіх гастралёраў, якія кожны раз разварочвалі сваю «свежывырабленую, велічынай з ізбу» бас-балалайку й гармонь на новым месцы. Апанутыя яны былі ў кічовыя кашулі «а ля рос» з жоўтага атласу, пазычаныя, мабыць, у нейкім «доме культуры». Яны відавочна былі пасья перапою, а таму «вакаліст» сільным голасам цягнуў: «У той степі глухой помірала ямчык...»

6. Сустрэчы

Безумоўна, кожны, хто прыехаў у Капэнгаген, наведвае той раён, па якім шпациравалі мы. Таму выпадковыя сустрэчы з менчукамі можна й ня лічыць нечым звышвыбітным.

Але бываюць такія дні, калі я й у Менску ні разу не сустракаю знаёмых.

7. Жоўтыя кварталы

Калі з цэнтру йсьці ў бок порту, трапляеш у кварталы сумна-аднолькавых двухпаварковых старых баракіў жоўтага колеру. Гэта — вынаходніцтва аднаго з каралёў. Стомлены скаргамі жыхароў горада на няўтайманы нораў маракоў, асабліва калі тыя толькі што вярталіся з плаваньня, ён загадаў пабудавалі дзеля ўх у раёне порта нешта накшталт рэзэрвацыі.

Вясёлае, мабыць, некалі было мястэчка.

8. Вуліца «Чырвоных ліхтароў»

Пасярод яе праходзіць прамы канал, які ўразаецца ў цэнтр горада. Тут і зараз прышвартаваныя шматлікія караблі, але ўжо назаўсёды. У іх месціцца кавярні, а ў адным старым паракходзе — «Тэатр на хвалях». Паабал каналу раней былі шматлікія вясёлыя месцы, дзе раней пакідалі свой заробак маракоў, вярнуўшыся з плаваньня. Але потым раён ачысьцілі й ператварылі ў адзін з самых прэстыжных і дарагіх у горадзе.

Сучасная ж вуліца «Чырвоных ліхтароў» месціцца непадалёк ад вакзалу. Тут і спрытыз-шоу, і шматлікія гатэльчыкі, да ўваходу ў якія праз тратуар пракладзены чырвоныя плястыкавыя дарожкі.

Наконт даступнасьці падобных устаноў можна меркаваць па шыкоўным машынах, якія прыпаркаваныя ўздоўж усёй вуліцы.

9. Пакгаўзы

Ад старога гандлёвага порту засталіся толькі вялізарныя шматпаварковыя будынкі чыраванай цэгля — былыя пакгаўзы. Зараз на гэтай узбярэжнай швартуюцца толькі турыстычныя альбо рэйсавыя пасажырскія караблі. Каб ня зносіць змрочныя будынкі, якія надаюць гораду непаўторны калярыт, вырашылі іх перарабіць. Унутры, пакінуўшы некрутым фасад, робіцца шыкоўны інтэр'ер. У такіх будынках зараз — кватэры для вельмі багатых людзей, а таксама два гатэлі — «Пакгаўз» і «Адмірал».

Данійцы вельмі любяць мора, а таму мець дом ці кватэру з выглядам на яго — для кожнага маражыцця.

10. Палац каралевы

Лішне казаць, што ён месціцца на ўзбярэжнай. У плане палац падобны на кола з чатырма арачнымі праездамі, таму ў двары — звычайнае скрыжаваньне гарадзкіх вуліц. Каля кожнага ўваходу стаіць чырвоны будан, побач з якім — ўрачыстая вярта. Зьмена варты адбываецца кожную гадзіну, што збірае шмат турыстаў. Жаўнэры апранутыя ў шырачэнныя чорныя «клёшы», чырвоныя кіцелі з залатымі галунамі, на галовах — высачэзныя футровыя шапкі. На пля-

чы — карабін са штыхом.

Міхель крывіцца: маўляў, у Празе ўрачыстая вярта — гэта тэатр, крыху з гумарам, а ў нас — на поўным сур'ёзе. Але я б так не сказаў. Тым ня менш служба тут лічыцца вельмі ганаровай. Данійцы вельмі любяць сваю каралеву. Трэціці тост на любым застольі — заўсёды за яе.

11. Кастэльет

Побач з агульнапрызнаным сымблем горада — бронзавай Русалачкай, месціцца бастыённая фартэцыя з водным равом і старажытнымі пушкамі на брудсвэры. Мне, натуральна, захацелася туды трапіць, і мы прайшлі праз даўгі драўляны мост і паўз каменную вежу-браму. Насустрач нам ішоў жаўнэр з карабінам і вялікай мэталёвай бляхай на грудзях з надпісам «Кастэльет»! Я са зьдзіўленьнем разглядаў ягоае ўпрыгожваньне, якое прыгадала форму нямецкай палявой жандармэрыі часоў другой сусьветнае вайны. Хлопец засмучона пасміхнуўся.

Я падумаў, што гэта таксама нешта накшталт «ганаровай варты». Але не, на тэрыторыі былой фартэцыі месціцца данійскі КДБ. Трапіўшы ўнутр, мы з Міхелем крыху развесяліліся ад недарэчнасьці сытуацыі й вырашылі, каб такая магчымасьць ня была марнай, сабраць для мяне «агэнтурныя зьвесткі». Узброенасьць камітэту аказалася невялікай — усяго тры старыя бронзавыя гарматы таксама атрутна-зялёнага колеру, адлітых яшчэ ў часы праўленьня караля Фрэдэрыка VII. Прайшоўшы побач са змрочнымі будынкамі з закратаванымі вокнамі, дзе ў двары стаялі службовыя машыны, мы пасьпяхова выйшлі праз іншую браму, мінуючы пост, абсталяваны відэамаманіторамі.

12. Хрысьціян

Гэта, мабыць, самы старажытны раён горада. Пасьля вайны тут месцілася, здаецца, амэрыканская ваенна-марская база, якую зьліквалі ў шасьцідзiesiąтыя гады. Некаторы час будынкі былых казармаў і штабоў прастаялі пустымі, а потым ў іх пачалі сяліцца хіпі. Гэта зусім не задавальняла ўлады, а таму на працягу доўгіх год тут ішла пастаянная вайна з паліцыяй. Даходзіла да сапраўдных пабоішчаў. І хаця з пачатку васьмідзiesiąтых гадоў муніцыпалітэт пайшоў на кампраміс, раён легалізаваў, хіпі пачалі плаціць падаткі ў гарадзкі бюджэт, тым ня менш ён і зараз застаецца расаднікам наркаманіі й таму падобных зьяваў.

Аб набліжэньні да Хрысьціянні гавораць шматлікія надпісы, па-майстэрску выкананыя на сьценах дамоў прылягаючых кварталаў. Нас папярэдзілі, што лепш не фатаграфавалі, бо моцны пабэц і фотаапарат, і твар, а калі раптам будучы нейкія непаразуменьні з паліцыяй, дык застаецца толькі ўцякаць. На паліцыю мы натыкнуліся адразу й зразумелі папярэджаньне. Гэта быў патруль з шасьціх спэцназаўцаў, у касках, камбінэзонах, да зубоў узброеных. У кожнага на баку вісеў вялізарны газавы балён з распыльнікам, памерамі з аўтамабільны гасільнік. Такі паліцыянт сам можа разгнаць цэлы натоўп. Гітарыст з «Мроі», які першым наткнуўся на іх, спытаўся ў іх, дзе тут прыбіральня. Яны зарагаталі: «Дзе хочаш, там і прыбіральня!» І тым ня менш, пры ўсёй пагрозылівасьці выгляду, твары ў іх былі добразычлівыя.

Паліцыю можна зразумець. На сьценах дамоў сустракаліся надпісы фарбапультам: «Хэш — 30 крон». І ня толькі надпісы. Большасьць жыхароў сапраўды ў жудасна накураным стане. Тут ёсць і старая вудстаская гвардыя — тыя, каму ўжо пад шэсьцьдзесят, і зялёныя маладзёны. Жывуць

яны ў жабрацкіх, у параўнаньні з агульным дабрабытам, умовах. Адзіная азнака дабрабыту — японскія спадарожнікавыя антэны на дахах. Ёсць фірмовая крама па продажы ровараў «Хрысьціян», якія збіраюць тут жа самі хіпі, некалькі задымленых хэшам бараў і рэстарацыя. Сапраўдныя гаспадары — вялізныя сабакі невядомай пароды, якія нахабна цягаюцца паўсюль, ня выключаючы й рэстаўрацыю, і амаль без перапынку брэшуць. Натуральна, што паўсюль усё расьпісана. Надпісы можна сустраць на любой мове, акрамя расейскай.

13. Разьвітаньне

У апошні вечар мы крыху затрымаліся ў гасьцях у нашай знаёмай Сінэ, а таму да парому прыйшлі толькі за сорок хвілінаў да адплыцьця. Нас ўжо чакалі Ёна Якабсэн і Біргіт Мадсэн, якія прыехалі на машыне й падвезьлі нашыя рэчы.

Мы бяз клопату ўзялі квітку, а потым доўга разьвіталіся. Ёна фатаграфавала ўсіх сваіх «Кодакам». Кожнаму, у каго ёсць дзеці, яны перадалі падарункі, далі нам і ежы на дарогу, усе — і яны, і мы — былі расчунены й расхвалываны. Потым мы бязтурботна прайшлі пашпартны кантроль. Ніякага кантролю на самой справе ня было, нават сьвятло не гарэла. У маім пашпарце дагэтуль красуе штэмпель: «Уезд. Гавань Капэнгагена», як быццам я адтуль і ня выяжджаю...

Мы апошні раз памахалі адзін аднаму й падняліся па трапе. Прыйшлося чакаць, каб аплациць каюты — каса пачынае працаваць толькі пасля адплыцьця. Разам з іншымі пасажырамі мы згурбіліся ў холе, і тут да нас падскочыла нешта вусатае, кучаравае, у бейсцы з надпісам «U SA»: «Рэбятэ, вы откуда? Из Москвы? На улицах лабали? А Колло из Тамбова не видели?»

14. Песьня

Калі я падумаўся на верхнюю палубу, у мазгах навязьліва гучала песьня Шаўчука: «Еду я на Родину...»

Я ўбачыў, як ад'яжджаў блакітны «Форд» Ены. Калі карабель павольна пачаў рухацца да выхаду ў адкрытае мора, я дастаў з кішэні апошнюю мэталёвую крону й кінуў яе ў ваду.

На вуліцах Вільні.
Фатаграфаваньне А. УЛАДАСЕВІЧА.

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

У Горадні ў Новым замку на мінулым тыдні ўрачыста распачалася выстава Саюза польскіх мастакоў, што існуе пры Саюзе палякаў Беларусі. Новае таварыства мастакоў створана ў маі мінулага года і налічвае ў сваім складзе каля 30 сяброў у асноўным з Гарадзенскай і Берасьцейскай воб-

ласцей. На іх першай выставе ў Горадні прысутнічаў першы сакратар пасольства Рэспублікі Польша ў Беларусі — Марэк Галкоўскі.

(ав).

Фатаграфаванне
А. УЛАДАСЕВІЧ.

ЖАРТАМ І ЁСУР ЁЗ

Прыкметы бабкі Сьветы

Цёплае надвор'е сёлетняй зімы ня створыць спрыяльных умоў для высокага ўраджаю на калгасных палках. Таму ў каторы ўжо раз калгасы запрасяць дадатковыя сродкі з дзяржаўнай казны.

З гэтай нагоды беларускія парламентарыі не дазваляць зрабіць сабе такія доўгія канікулы, як леташні год. Ім давядзецца працаваць на калгасным полі, каб уратаваць сякі-такі ўраджай.

Каб пазьбегнуць голаду, гарадзенцы й менчукі раскапаюць свае торжышчы на грады, чым ствараюць шмат перашкод для набіраючага сілы прыватнага бізнэсу, што, у сваю чаргу, пагоршыць нашыя стасункі з суседняй

Польшчай.

Уздзімаць страчаны нягэлымі дзеяннямі прэстыж дзяржавы пашлюць спартуцаў. Але ім ня хопіць валюты, узамен Беларусь прапануе замежным банкам ільготныя ўмовы для інвэстыцый на Чарнобыльскі рахунак.

Захадзі нетрадыцыйнай дыпламатыі дадуць плён. Беларусь запрасяць у якасці назіральніка на сусветную канфэрэнцыю па экалёгіі. Дзяржаўную дэлегацыю ўзначаліць гарадзенскі бард В. Шалкевіч. Ён прама з высокай кафэдры выканае свой знакаміты шлягер «Жлобская нацыя», што, ў рэшце рэшт, натхніць супольнасьць на дапамогу Беларусі.

Г. ПАЛЕСКІ.

Французы жадаюць рыбачыць на Чорнай Ганчы

Нядаўна на адрас Гарадзенскага гарвыканкаму прыйшла афіцыйная папера ад французскага пасольства ў Менску. У гэтым дакумэнце французкі бок выяўляе да нашага краю вялікую цікаўнасьць у сьнесе арганізацыі камэрцыйнага турызму. Найперш, французэў цікавяць гістарычныя мясціны Гарадзеншчыны, зьвязаныя з імянамі славутых людзей нашага рэгіёну. Асабліваю ўвагу яны надаюць магчымасьці стварэньня бліз мястэчка Сапакіні, дзе захавала сваю першасную чысьціню рачулка Чорная Ганча, міжнароднай базы для амата-

раў рыбнай лоўлі. Не мінаюць увагай французы й вядомы ваенны шлях Напалеона на Маскву, які з задавальненьнем пажадалі б скарыстаць тыя турысты, якія вывучаюць вайсковыя справы знакамітых палкаводцаў.

Як стала вядома, наш бок пагадзіўся з прапановамі французаў. І ў хуткім часе да Францыі адправіцца група спэцыялістаў, дзе на працягу двух тыдняў праслухае неабходны курс лекцыяў.

Дарэчы, усе выдаткі падчас знаходжаньня гарадзенцаў у краіне трох мушкетэраў узяло на сябе французскае пасольства.

Вада становіцца чысьцей?

Аж ахнуў ад нечаканасьці гарадзенскі рыбак-аматар Л. Урбаш, калі на зазубцы яго вуды затрапталася, адліваючы золатам, 500-грамовая фарэль.

«Вынаходнікі»

Незвычайны спосаб прыцягнуць глядачоў на свае спектаклі знайшло кіраўніцтва Гарадзенскага вобласнага драматычнага тэатру. На рэкламных шылдах яны пішуць назой добра вядомага спектаклю, які нібыта ставіцца на сцэне тэатру. А наўзамен для глядачоў, што набываюць білеты на

гэты спектакль, прапануецца зусім іншая пастаноўка. Вось і нядаўна, распаўсюдзіўшы білеты на спектакль «Цыганка мне сказала», глядачам было паказана нешта іншае.

Цікава, ці доўга такім вось нязвычайным шляхам гарадзенскія тэатралы змогуць прывабліваць глядача?

Г. У.

М. Багдановіч нарадзіўся 112 гадоў назад

9 сьнежня ў Доме народнай творчасці ў Горадні адбылася вечарына прысьвечаная ўгодкам з Дня нараджэньня Максіма Багдановіча. У адрозьненні ад мінулых гадоў яе зрабілі літаратурнай.

Свае вершы чыталі паэты Гарадзеншчыны: Данута Бічэль-Загнетава, Эдзік Мазько, Алесь Чобат, Алена

Ручкая, Рудольф Пастухоў, Марыя Шаўчонак. Апанас Пятровіч Цыхун распавядаў аб тым, як у свой час на могілках у Горадні аднаўлялі магілу маці паэта.

Ушанаваць памяць М. Багдановіча сабралася мясцовая інтэлігенцыя: настаўнікі, студэнты, вучні і ўсе тыя, каму блізкая яго творчасць.

(ав).

«Годнасьць» беларускае шляхты

У лістападзе мінулага году на 1-ым (Устаноўчым) Сейме было абвешчана стварэньне Згуртаваньня Беларускае Шляхты. Роўна праз год гэтая добраахвотная навукова-культурная грамадзкая арганізацыя пачала выдаваць навукова-папулярны кварталнік «Годнасьць».

У першым нумары часопіса «У слове да чытача» рэдакцыя паведамляе, што будзе распавядаць пра дзейнасьць ЗБШ, мэты й жаданні беларускае шляхты, што асноўнай накіраванасьцю выданьня будзе мінуўшчына, вайсковая гісторыя Бацькаўшчыны, што на старонках часопіса будуць друкавацца матэрыялы пра шляхецкія традыцыі, гісторыю пэўных шляхецкіх родаў, іх гэрбы. Улічваючы, што падчас расейскага панаваньня вялікая колькасьць шляхціцаў была пазбаўлена сваіх спрадвечных правоў і шмат іх нашчадкаў ня маюць уяўленьня пра сваё паходжаньне, на старонках выданьня будуць зьмяшчацца сьпісы іх

прозьвішчаў.

У часопісе апублікаваныя таксама Заява і Ухвалы 1-га Сейму ЗБШ, Статут Згуртаваньня Беларускае Шляхты. Анатоль Грыцкевіч у артыкуле «Шляхта Вялікага Княства Літоўскага да Люблінскай вуніі 1569 году» адлюстроўвае тагачасную гэрархічную структуру феадальнага саслоўя дзяржавы, правы, абавязкі, дзейнасьць і становішча розных групаў шляхты.

Пра тое, як шмат шляхетных родаў было пазбаўлена сваіх правоў, распавядае ў матэрыяле «Віцебскія і Магілёўскія дамы, што не былі зацверджаны ў дваранстве Расейскай імперыі» Уладзіслаў Вяроўкін-Шэлюта і дае сьпіс іх прозьвішчаў.

У «Малым гэрбуініку Беларускае шляхты» зьмешчаныя гэрбы шляхецкіх родаў і зьвесткі пра іх.

За даведкамі зьвяртацца па адрасу: Беларусь, 220102, Менск-102, абан. скрыня — 212, «Годнасьць».

А. ДУК.

«Залатая брама»

Менчукі Алег Атаманаў, Ігар Добры, Лана Медзіч і гарадзенец Віктар Шалкевіч прадстаўлялі Беларусь на міжнародным фэстывалі аўтарскай песьні ў Кіеве «Залатая брама». Паездку фінансавала сталічная фірма «Дэмэтра-сэрвіс».

Першым выступаў са сваімі песьнямі «Ганна» і «Жлобская нацыя» Віктар

Шалкевіч, які атрымаў дыплём фэстывалу за «працяг нацыянальных традыцый». Алег Атаманаў стаў лаўрэатам, а Лана ды Ігар таксама атрымалі дыплёмы.

Узначальваў журы вядомы Сяргей Нікіцін, які ў фэстывальным дыплёме Шалкевіча пакінуў такі запіс: «Віктар, Вы тронулі мяня за жывое».

С. АСТРАВЕЦ.

Чарнобыльскі сьлед

Яшчэ нядаўна гэтая мапа была строга засакрэчана, бо на ёй дакладна вызначаны шлях радыяцыйнага воблака, якое на 80% складалася з радыёактыўнага еду. Менавіта 1 й 2 траўня ў той час, калі калёны дэманстрантаў рухаліся па Горадні, пяючы сьвяточныя дыфэрамбы любімай камуністычнай партыі, воблака праплывала над Гораднем, пасыпаючы сьмяротным попелам голавы шчаслівых дэманстрантаў.

Г. У.

На заняткі з сваімі прадуктамі

Вядома, што матэрыяльнае й фінансаванае забесьпячэньне прафэсійна-тэхнічных вучэльняў Горадні жадае лепшага. Але нічога падобнага, напэўна, раней не было.

Выкладчыца гандлёва-кулінарнай вучэльні № 225 напрасіла навучэнцаў, якія займаюцца па спэцыяльнасьці кухар, прынесці на практычныя заняткі па кулінарнай справе прадукты, неабходныя для прыгатаваньня вінегрэту: аднаго — салёныя агуркі, другога — вараную бульбу, трэцяга — цыбулю й гэтак далей. Яна растлумачыла ім, што робіць гэта, бо на базе няма неабходных прадуктаў.

У навучэнцаў ёсьць магчымасьць выбіраць: альбо яны не атрымваюць практычных ведаў па прыгатаваньню салаты, альбо ім трэба з мізэрнай стыпендыі ашчаджаць грошы на набыцьцё неабходнай гародніны.

Д. А.

Гарадзенская абласная й Гарадзенская раённая Рады БНФ «Адраджэньне» выказваюць спачуваньне і падзяляюць смутак старшыні Капцёўскай суполкі БНФ «Адраджэньне» Гарадзенскага раёна Рыжко Віктару з нагоды сьмерці ягонае жонкі.

«ПАГОНЯ»

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ

Заснавальнік: культурна-асьветніцкі

фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.
Газэта выдаецца штотыдзень па пятніцах.
Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабор, афэсны друк.
Гарадзенская вобласная ўзбудыненая друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістаў, 4.

Падпісана да друку 16.12.93 г.

Тыраж 3952 паасобніка

Зак. 5486